

דברי חכמה

[illegible]

מָה נֶאֱחַל לַעֲצֹמֵנוּ לְשָׁנָה הַחֲדָשָׁה?
נִיחַל לַעֲוֹלָם אוֹהֵב
נִתְפַּלֵּל לַיָּמִים שֶׁל שְׁלוֹה וְאַחֻה.
נִבְקֵשׁ בְּרִיאוֹת וַיָּמִים מְאֻשְׁרִים
מְלֵאִים בְּרַגְעִים נִהְדָּרִים.
נִרְצֶה לַעֲזֹר, לַפְּרָגוֹן, לַנִּסּוֹת.

שִׁנְדַּע לְהוֹצִיא טוֹב מִכָּל דָּבָר.
שִׁנְזָכוֹר שְׂכָל רָגַע הוּא הַתְּחִלָּה.
שִׁנְאָמִין שְׂכָל הַטּוֹב עוֹד יִגִּיעַ
וּבִכּוֹחָנוּ לַעֲשׂוֹת וּלְהַשְׁפִּיעַ.

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@outlook.com

**בית כפר הנשיא
מודיע בכאב ובצער רב על
פטירתו, של**

רימונד סולומון

ז"ל

**תנחומינו; לשוש,
לילדיהם: אסף, נירה, מיה ואמרי.
לנכדים, לנינים,
ולכל המשפחה המורחבת.**

שלא תדעו עוד צער

אבא יקר ואהוב,

הייתה לי הזכות הגדולה להיות בנך בכורך, הענקת לי את היסודות הנכונים לחיים הטובים. עוד כילד אני זוכר ימים יפים של טיולים וחוויות מרגשות איתך, איך היינו הולכים בראש עדר הכבשים יוצאים למרעה יחד עם סקוט כלב הרועים, יושבים ימים רבים, צופים בנוף הגלילי הקסום, המשנה תדיר את צבעיו, ושם אתה מנחיל לי את תורת החיים. זכורים לי היטב שעות על גבי שעות שוהים בחדר חושך ואתה מלמד אותי בסבלנות את רזי הצילום, הקומפוזיציה והדפסת התמונות בשחור לבן, אלו הכלים שאיתם אני עובד כל חיי.

לעולם לא אשכח את ימי הכותנה והאספסת בשדות שבעמק החולה, זיכרונות נפלאים חרוטים בראשי מאותה תקופה, איך היינו נכנסים לשדה הכותנה בארבע בבוקר, עם תחתונים בלבד, קופאים מקור, ומתוך הבוץ מרימים צינורות השקיה כבדים, ומניפים אותם לעמדה הבאה, פותחים מים ורצים יחד לתקן ממטרות מקולקלות.

בימי קטיפת הכותנה העליזים אני זוכר אותך מנהל את כל מערך הלוגיסטיקה בהצלחה, בשקט האופייני לך, עם הרבה סבלנות, סובלנות, יעילות וחריצות. הענקת יחס אנושי וחם לכל מי שעבד לצידך, ותמיד בדרכך בהומור ובחן, מצפוני ומוסרי.

אני מרגיש שלימדת אותי את הבסיס לצמיחה, חיבור לטבע ועל כך אני מודה לך מכל הלב, ערכים אלו הם נר לרגליי, אני נושא אותם איתי לאן שרק אפנה.

בתוך נשמתך, היה חבוי שחקן, קומיקאי, מאלתר מילים ששכחת ומצחיק עד דמעות, בחתונות ובמסיבות הרבתה לעלות על הבמה, נכנסת לתפקיד והלכת עד הסוף עם הדמויות הרבות שגילמת.

ובכובע נוסף היית גם השף המזמר, שמטפל במזון באלגנטיות, טועם ומשביח, מאושר לראות את הסועדים נהנים מפירות עמלך.

אבא שלי יחיד ומיוחד, אבא פתוח הנותן חופש לרצונותיי, תומך, סומך ותמיד עומד לצידך גם בזמנים קשים, מתחשב ואוהב. עכשיו כשכולנו באים לחלוק לך כבוד אחרון, ילדיך, נכדיך ומכריך הרבים, כולם סביבך מחבקים אותך.

הקמת משפחה לתפארת, מגובשת, ומפרגנת. את שביעות הרצון שעל פניך לא ניתן היה להסתיר. יחד עם אמא המופלאה, עשיתם מלאכה נכונה.

אבא נוח בשלום על משכבך, תודה על כל מה שנתת והענקת לכולנו,

אוהב אותך אסף.

אבא

אני זוכרת שהיית לוקח אותנו לחולה והכותנה הייתה גבוהה ממני.
 אני זוכרת שהיינו יוצאים מהבית מחזיקים ידיים וקופצים שתי מדרגות בכל פעם
 כדי להגיע למעלה, מדלגים שלובי ידיים בעליה לברכה.
 אני זוכרת בלונה פארק של ג'ימבו איך היית משחק אתנו בכל המשחקים,
 מצטרף לכל טיול שנתי וכל פעילות כייף.
 אני זוכרת אותנו מקשיבים לרדיו ומנסים לנחש מי שר את השיר.
 אני זוכרת את כל הזיגים ובמיוחד את עייש שלכבוד התפקיד גילחת את הזקן,
 כשראיתי אותך על הבמה הייתי בהלם, כמה השקעה ואהבה הייתה לך לבמה.
 כל מה שעשית, עשית מאהבה, באהבה גדולה ונתינה אמיתית מהלב, תמיד עם
 חיוך ענק, עיניים מחייכות וכל הגוף צוחק. כל כך אהבת לצחוק, לצחוק בקול
 גדול, עם כל הגוף מכל הלב.
 את האהבה למטבח הנחלת באהבה ותשוקה, בזכותך המטבח בשבילי הוא
 מקום ליצירה, עשייה וריפוי, שמה מוסיקה ונהנית. אני זוכרת שאמרת שחשוב
 לעמוד על שתי רגליים יציבות ולהיזהר על האצבעות. 80 גרם פסטה לאדם,
 הכל שקול ומדוד.
 אהבת מוסיקה, לשיר, לרקוד, לזמזם, כשהיית רוקד החיוך היה מאוזן לאוזן,
 בשמחת חיים וחוש הומור.
 למדת אותנו כל כך הרבה, השארת לכל אחד מאתנו כלים לחיים, ממוסר
 עבודה, אופטימיות, התמדה, כבוד, מסירות ואת חשיבותה של המשפחה,
 ולצחצח שיניים בוקר וערב.
 חיית את חייך במלאות ושלמות.
 אוהבים אותך שבט סולומון
 אבא אתה אגדה, אבא אהוב, סבא אלוף.
 תנוח בשלום.

מיה

סבא שלי, סבא שלנו.

אני נורא מקווה שאצליח לקרוא את מה שכתבתי עד הסוף, מקווה שתבין אותי אם אצטרך לעצור כל כמה רגעים, מי כמוך יודע כמה אנחנו מתרגשים.

לפני יומיים באתי לבקר אותך בבית יונתן, היה לי כל כך חשוב לראות אותך.

הגעתי להיפרד ממך, ביקשתי להודות לך על כל מה שהיית עבורי ועבורנו.

ביקשתי להודות על הימים שיישנו אצלך ואצל סבתא, כשהיית מכין לנו סנדביצים לביה"ס. אם היינו אומרים לך שאנחנו נהייה רעבים ואנחנו רוצים עוד סנדביץ', היית חותך אותו ל 2 ואם היינו אומרים לך שיש לנו יום ארוך ובטוח נהייה רעבים, היית חותך אותו ל 4.

כשהיינו חוזרים מביה"ס כבר הייתה מחכה לנו ארוחת צהריים שכל כך אהבת להכין לנו.

ביקשתי להודות לך על מי שהיית עבורנו ועל מי שתמיד תהייה עבורנו.

אני ביקשתי להודות לך ואתה ביקשת שאגזוז לך ציפורניים.

סיפרתי לך כמה שאני אוהב אותך ואתה סיפרת לי שאתה יודע.

אתמול הלכתי לבקר את סבתא, שכבתי במיטה שלך והיה לי נורא נוח אבל לך כבר מגיע מקום יותר נוח מזה.

עבדת קשה כל החיים נלחמת בשביל כולם ועכשיו תורך לנוח כמו שצריך.

תודה שנלחמת כל כך הרבה בשביל סבתא, היית האנגלי הכי מקורי שיש ומצד שני הפיליפיני הכי טוב שיש.

אסיים בשלוש מילים שבטח כולכם מכירים, מילים שליוו אותך רוב החיים ואותי ילוו לכל החיים.

להכניס, לסובב, להוציא.

סהר קורן

סבא שלי,

אתה הכי טוב שיש, בן אדם עם לב רחב, ששמח כמעט תמיד, עם חיוך מושלם ועמוק. בליבי רציתי להיות כמוך סבא. כשהייתי בא לבקר אותך תמיד היית מקבל אותי עם חיוך ענק וכוס מהמיץ שלך. תמיד היית נראה חזק, כאילו ששום דבר לא יכול עליך, בחיים לא התלוננת ואני הערצתי אותך סבא.

לפני כמה חודשים חגגנו לך יום הולדת בצאן שבו עבדת. כל המשפחה הייתה שם, 4 ילדים, 15 נכדים, סבתא אחת גדולה מהחיים ואתה סבא, ראש המשפחה. ישבת על הכורסא שלך, עם החולצה שקנינו לך שרשום עליה "King" היית נראה כמו הבן אדם החזק והמאושר ביותר. היה נראה כאילו ששום דבר בעולם לא יכול עליך סבא. ואני האמנתי שבאמת שום דבר לא יכול.

ישבתי לידך בארוחה המשפחתית והתרגשתי נורא... הרגשתי שאני יושב ליד מלך אנגליה... כבוד גדול... אני זוכר שבאמצע הארוחה קמתי להביא לעצמי אוכל ואמרתי לך: "סבא, אני הולך להביא אוכל, אתה רוצה משהו?" תוך כדי שאני מסתכל בצלחת שלך, ואתה בהומור האופייני והמתוחכם, הפנת את מבטי מהצלחת שלך, הצבעת לכיוון השולחן הגדול עם כל האנשים שאוהבים אותך ואמרת לי בחיוך: "אני לא צריך יותר מזה".

היית בן אדם צנוע עם הרבה הומור, ואני הערצתי אותך סבא... אהבתי להקשיב לסיפורים שלך, היית מספר סיפורים מושלם. יכולתי להקשיב לך במשך דקות ארוכות מבלי להוציא מילה. היית מספר לי סיפורים, ואני הייתי מקשיב. אחר כך היינו מדברים על כדורגל. אבל הדבר שהכי היה לי כיף היה לראות אותך צוחק. היה לך את הצחוק הכי טוב שיש סבא, וכשהצלחתי להצחיק אותך הייתי מאושר. הרגשתי כאילו הליצן הקטן הצליח להצחיק את המלך הגדול.

אני אוהב אותך סבא, אתה תהיה חסר לי, ולא רק לי, לכולנו תהיה חסר. אתה הרי הסבא שלנו, הסבא החזק שלנו ואנחנו מעריצים אותך. במשך כל כך הרבה זמן טיפלת בסבתא והיית שם בשבילה, ועכשיו אתה לא פה ואנחנו נכנס לנעליים שלך, ונהיה שם בשבילה, וסבא, השארת לנו נעליים ענקיות להיכנס אליהם, אבל אין לך מה לדאוג, אנחנו נעשה מה שצריך, ואנחנו נהיה חזקים סבא, כי ככה לימדת אותנו.

נמרוד סולומון

פרידה מריימונד סולומון

יום שני בבוקר. השעה 6.55. בעוד חמש דקות נוסעים עם פיל גליק לשוק. נוסעים: ריימונד פיל ואני. אני יורדת עם עגלת הקניות שלי, פיל כבר מחכה, אחרי שנתן עוד ניגוב קטן למכונית, וריימונד מגיע עם התרמיל שלו. ריימונד יקנה בשוק תפוחים כדי להכין רסק לשוש, ירקות – שמהם יכין פיקלילי, ואז הוא גם יקפוץ אל חאלד לקנות חומרים לגרנולה. בדרך חזרה, הוא מבקש מפיל לעבור ליד שופרסל דיל, כדי לקחת מהאיש בחליפה האדומה את "ישראל היום".

יום חמישי, או רביעי בערב, כל השכנים מקבלים צלצול מריימונד: רוצים עגבניות? רוצים סלק? רוצים מלפפונים? אסף הביא ארגז שלם וריימונד מחלק לשכנים, שמגיעים מיד עם שקיות בידיים. אל דאגה, גם לריימונד נשאר מספיק. יש לו מקפיא שלם שצריך להאכיל (וגם פיקלילי שצריך להכין).

ריימונד מכין ריבות ושוש מכינה מודעה שמציעה למכירה את הריבות (וגם פיקלילי כמובן...).

כשמגדלים בטנים בחולה, ריימונד עסוק: הוא קולה את הבטנים, מקלף אותם אחד אחד, ואז מכין חמאת בטנים. האדם היחיד שאני מכירה שעושה חמאת בטנים בבית.

במשך שנים ריימונד גם גידל ירקות משלו. בתחילה בשטח שליד הבית, ואחר כך בעציצים על המרפסת. היו לו הצלחות גדולות בחקלאות הביתית הזאת.

ריימונד הלך מאתנו, בדיוק כאשר התמרים על העץ שלנו מבשילים. ריימונד היה זה שיזם את הגדיד הראשון. הוא גייס את החתן שלו, ליאור, וליאור בא עם הבנים, עם סולם ועם מסור, ותוך שעה התמרים נחים להם אשכולות אשכולות מוכנים לכל דכפין שיבואו לקחת. ריימונד הגיע עם הצי'מידן ומלא אותו בתמרים. בימים שיבואו אחר כך ריימונד ישב ויפרק את אשכולות התמרים, ואחר כך יקפיא אותם (באותו המקפיא שלתוכו הכניס את הירקות). בשלב הבא הוא יכין סילאן, ויאפה עוגות תמרים לאורך כל השנה.

התמרים, השנה כבר הבשילו, ליאור כבר מזמן לא גודד, וגם רביב פרלסון הגודד המומחה שלנו, כנראה לא יגיע בזמן (קורונה, אתם יודעים). וריימונד לא יכין עוד סילאן, ולא יפרוס לי עוגת תמרים כשאבוא לבקר.

ריימונד, חבר ושכן, איש עבודה במלוא מובן המילה. חוץ מאשר לצפות במשחקי כדורגל, ריימונד לא נח לרגע. כל הזמן עושה משהו, מכין, מבשל, אופה, מקפיא.

ריימונד איש משפחה במלוא מובן המילה. למען שוש, למען ילדיו ונכדיו הוא יעשה כל מה שרק אפשר. והם משיבים לו אהבה רבה.

ריימונד איננו.

תמר וולפין

❖ הערה שאיננה קשורה, אבל קצת כן קשורה:

מזה כמה שבועות אינני כותבת "על דא ועל הא". על דא ועל הא, זה סוג של פטפוט, ואני בשבועות האחרונים כותבת על אנשים שהיו איתנו ואינם עוד, וזה איננו נושא לפטפוט.

בנוסף לאנשים שכולנו מכירים, הלכו לעולמם בשבועות האחרונים תמר גביש מקיבוץ יפתח (המבוגרים שבינינו בוודאי זוכרים אותה, כשהייתה לפני יותר מארבעים שנה העובדת הסוציאלית הראשונה שלנו). והלך לעולמו בבית העמק בנימין בוג'ה יוגב, ה"תרבותניק" איש החגים של התנועה הקיבוצית, איש יקר שהיו לי לא מעט קשרים אתו ועם משפחתו.

אז, בפרוס השנה החדשה, כל מה שאני יכולה לאחל לעצמי ולכולנו: שהחל מהשבוע הבא אחזור לכתוב רק על דא ועל הא.

שנה טובה כפר הנשיא

תמר וולפין

חשולחנו של יוסי כץ
יו"ר ההנהלה

ראש השנה תשפ"א

שלום ושנה טובה,

אנחנו בערפל, שוב סגר, הקורונה מכה בנו וחלק לא מבוטל באשמה שלנו. היום, לא ברור מה יהיה בשנה הבאה, למרות שזה רק עוד יומיים שלושה... בהקשר למצב, מצאתי קטע שכתב הסופר אמנון שמוש (ממעין ברוך) לפני כ 10 שנים, וזה מתאים מאוד לתקופה שלנו היום, אני מצטט רק **חלק קטן מהקטע**:

"במאה הזאת

השעון לא מתקתק, המטלפן לא מחייג, הסנדלר לא מתקן עקבים, והשלטון לא מתקן עוולות.

במאה הזאת

נתעשרה העברית בביטויים כמו נשימה עצמונית, כשלון חלוץ, ונבצרות מאונס, בית הבראה נקרא צימר, בית אבות נקרא אחוזה, ובית בוש – הממשלה.

במאה הזאת

כבר לא שותים גזוז, צוף, מיץ פז, ומי ברז, שוטים מנהיגים את המדינה שלנו, ועוד כמה מדינות. מיליונים נהרגים במלחמות ומתים ברעב וממחלות, אלא שהפעם הכול מצולם ומתוקשר, מסודר ומשודר. נעלמו מכונות הכתיבה, הפתיליות, הגטקס, הצניעות והבושה."

במילים כאלה, לא מתחילים שנה חדשה, אז בזה הרגע אשנה כיוון ואדבר על השינוי החשוב בין השנה החולפת לשנה החדשה. מה לא נאמר עליה, על השנה שמסתיימת? בעיקר שנמאס כבר ממנה ומכול הבעיות הפוליטיות ומהבחירות, ושתפנה את מקומה מהר, לשנה טובה יותר! למרות התסכול שלנו מהמצב, היינו עדים השבוע לחתימת הסכמים חשובים עם 2 מדינות ערביות נוספות, הישג גדול למדינת ישראל, הישג שמביא תקווה, שיביא שנה יותר טובה.

כן, הרבה עיניים נשואות אל השנה הנכנסת, במטרה שתהיה מיוחדת, ושהיו בה ימים טובים, של חסד, בריאות, נחת, ושמחה, ימים של יציבות ותקווה.

ננצל את השמחה והתקווה עם כניסתה של שנה חדשה, **ונברך על הצלחה**,
לכפר הנשיא, ולכול האנשים והמשפחות, החברים, התושבים, והאורחים,
שלכולם ללא הבדל סטטוס או גיל, תהיה הצלחה שהיא חשובה מתמיד.

מה? לא הגיעו אורחים? שוב קורונה? עברנו ימים קשים, נעבור גם את ימי
הסגר הבאים!

אנחנו נמצאים כאן אבל, כולנו שגרירים של הקיבוץ, נעביר הלאה למשפחות
שבחוץ את הברכה להצלחה, כי הצלחה של כולם תורמת גם לנו ותזכרו, **שכדי
להצליח חשוב לנו מאוד:**

- להוציא מעצמנו יותר, ולא להחליט בשלב מסוים לוותר,
- לממש את הציפיות, שבתחילת השנה חשובות, ואחר כך לפעמים נשכחות,
- לשמור על התנופה, ולצעוד קדימה מבלי לעצור חלילה!

ואם כולנו נעשה את זה, תהיה לנו שנה טובה ומוצלחת ללא כול ספק!

אז לבסוף,

ברכות לשנה טובה ומיוחדת, שיתגשמו כל המשאלות בנחת, שנמצא את הרוגע
ואת השלווה, ונשאף להגיע הכי גבוה ורחוק עם המדינה.

יוסי כץ

עצות לשנה חדשה – בנג'מין פרנקלין

היה במלחמה עם חסרונותיך,
בשלום עם שכניך
ותן לכל שנה להכיר אותך כאדם חדש

מהמפגש באהבה-

רציתי לסכם את השנה שהייתה במסגרת פעילות המפגש,
וזה לא פשוט כלל. שנה לא פשוטה עברה עלינו.... וכל כך הרבה קרה...
מתנצלת שיצא קצת ארוך, אבל ככה זה כשהכל מהלב:

לפני שנה בדיוק חגגנו במפגש הרמת כוסית לראש השנה, הגיעו הרבה חברים
כמקובל והצטרפו אלינו קרוב ל-20 חברה' מהמכינה שרק התחילה... בצפיפות חמימה
ישבנו סביב שולחנות, כיבוד כיאה להרמת כוסית מפוזר על השולחנות, התכבדנו,
שוחחנו ושרנו שירי חג.

והשנה - שנה קצת אחרת... הצלחנו לציין את בואה של שנה חדשה במתכונת
מצומצמת ובאופי אחר כיאה לתקופה הנוכחית: ציינו את החג והרמנו כוסית בקבוצות
קטנות, מצומצמות, שמרנו מרחק. השנה אנו לא חולקים בפרוסת עוגת הדבש ולא
בכוסית הדבש בה אנו טובלים את התפוח... מסיכות על הפנים.

עם זאת הצלחנו להתרגש מהמנות האישיות של הכיבוד, המפות הלבנות על
השולחנות וקישוטי הרימונים. הברכות אישיות יותר, אינטימיות יותר ואנו שמחים על
הקירבה הקיימת במפגש גם אם היא קירבה קצת שונה.

ובכל זאת... הייתה שנה גדושה פעילות:

המפגש היה פתוח לפעילות כמעט בכל יום בשבוע, חוגי בוקר, חוגי אחר הצהריים,
ארוחות ועוד.

התעמלנו עם טל חייט ועם לירן לינטון כשטל הייתה בחופשת לידה
העשרנו את עצמנו בשלל תכני האיכות שמביא לנו מקס מדר, כולל ערבי סרט שהיו
ללהיט

חוגי תנ"ך עם תרצה, חוגי ספרות עם תמר, פרלמנט הגברים שלנו, בוקר של תספורות
וקוסמטיקה, עיתונים, ספרים תה ועוגיות ...

נהנו מסדנת יצירת מדלות עם אילנה וסדנת עיצוב סוקולנטיים עם פרנקי
סדרת הרצאות אקטואליה עם אריה וקרימינולוגיה עם רעות ביתן
ועוד...

היה מעניין...

התחלנו כמה סדנאות מעולות....

עריכה ועיצוב תמונות מהנייד עם המכניסטים שלנו

תזונה ואורח חיים בריא עם מיכל יודאיקין

במטבח עם ריימונד – עם חברנו היקר ריימונד סולומון ז"ל

ופרוייקט 'שקדייה' – מפגשי הכרות, עשייה ופעילות רב דוריים עם ילדי גן שקד אשר נפגשו עם החברים למפגש שבועי מחבר ומקשר מלא באור, באושר, קבלה ואהבה.

ואז...

ואז הגיעה הקורונה. ועצרנו. הכל עצר. העולם עצר.

התרחקנו. הסתגרנו.

וניסינו להבין מה עכשיו?!

נכנסנו לתקופה מאוד אחרת...

התחברנו בזום, ובידאו צ'אט.

שוחחנו דרך משקוף הדלת. התקשרנו יותר. דיברנו יותר. התגעגענו יותר.

התגייסנו האחד עבור האחר.

השארנו הפתעות ליד הבית. הבאנו משלוחים. חגגנו מרחוק עם טרקטור ועגלה.

ההתגייסות והרוח ההתנדבותית בקהילה שלנו היתה מדהימה ומחממת את הלב והרגשנו עטופים!

תחושת המעטפת בתקופה של ריחוק חברתי איננה מובנית מעליה! תודתי והערכתי שלוחה לכלל הקהילה שלנו על כך!

הימים חלפו, הקורונה הפכה לשיגרונה ונכנסו לתקופת שיגרת- קורונה. תקופה זו היא שונה ממה שהכרנו ואנו פוסעים על החבל הדק בין חברה- למרחק, פעילות- והנחיות, יציאה – והתכנסות, שמירה על הבריאות- פיסית? נפשית?

כמו לוליין בקרקס אנו עושים את צעדינו, רגע בביטחון ורגע בהיסוס.

בהדרגה חזרנו לעשייה משותפת, להיפגש, להתעמל יחד, לאכול יחד. והכל תחת הנחיות ותווים והקפדה.

ואני מקפידה, ומזכירה, ו-'שימי מסיכה'... ו-'גם על האף בבקשה'... ולא נעים ואין ברירה. וזה המצב.

אני רוצה להודות לכם על ההבנה ושיתוף הפעולה- כולנו שומרים האחד על השני ויחד מצליחים לשמור על שיגרה בריאה ומשמעותית! תודה!

והצלחנו! הצלחנו למלא את השבוע שלנו במגוון פעילויות...

החזרנו את החוגים הקבועים והאהובים, ולמדנו איך אנו מתנהלים מחדש תחת ההנחיות שניתנו. נהננו מסדנת יצירה בחברותא שהגיעה בדיוק בזמן- וסביב יצירה משותפת שוחחנו על התקופה, ועל עצמנו, ועל הסביבה שלנו ושוב על עצמנו.

והנה אנו בפתחו של סגר נוסף.

הפעם, בהנחיית משרד הרווחה, נמשיך בפעילות המקומית עבור האזרחים הוותיקים.

נמשיך ונפתח לפעילות את המפגש תוך שמירה והקפדה יתרה על ההנחיות. שוב נשנה, שוב נתאים את עצמנו ושוב נצליח! בעזרתכם!

חשוב לי לעצור ולציין, שבנוסף לכל הכאוס הבריאותי והפוליטי במדינה ובעולם,

כאן אצלנו בכפר הקטן חווינו השנה אבדות אישיות כבדות. נפרדנו בשנה החולפת מהרבה חברים יקרים. נפרדנו מחיוכים רבים, מעיניים צוחקות וגם בוכות, מאחד שסבל ארוכות ואחד שהלך ברגע, מאחת שתמיד ידעה לשלוף בדיחה, ואחת שכבר סבלה... לכל אחד בדרכו חלק משמעותי בנופו של הכפר שלנו כפי שאנו מכירים אותו היום ובלכתו של כל אחד/ת השתנה הנוף לנצח.

נתגעגע לחברינו היקרים ונזכור אתכם.

עם בואה של שנה חדשה. שנה של חוסר וודאות... בוודאות ..

אני רוצה להודות לכל האנשים היקרים שנותרים, עוזרים ומלווים. תורמים ונתרמים.

לכל מי שנותן מזמנו לפעילות המפגש ולכל מי שלוקח חלק.

אני מאחלת לכולנו-

שנמצא את אי השפיות האישי שלנו בתוך אוקינוס הלא נודע.

שנדע לעצור- להביט מעבר למסיכה, ולראות את הנוף, את הטוב, והאחד את השני.

שנצליח, מעבר למסיכה, לנשום עמוק, לקחת אויר לבריאות טובה, לסבלנות וסובלנות. לקבלת האחר והעזרה לזולת.

ושנזכור בכל יום לומר תודה על ה-יש ! כי לא סתם קוראים לזמן הווה PRESENT

שנה טובה ומבורכת,

ניפגש במפגש, שיפי

שנה טובה כפר הנשיא

על הדרך / הפינה של דודו

הקנטיאני האחרון

לכבוד יום הלב הבינלאומי משהו מהזיכרון שכתב עמנואל לוינס, אחד מגדולי הפילוסופים היהודים שבדור האחרון: לוינס מתאר ברשימה מצמררת את אחת מחוויותיו מתקופת שביו במלחמת העולם השנייה. במחנה הם לא היו בני אדם, הם היו חפצים, וגם זה היה יותר מדי.

לדה-הומניזציה מוחלטת זו היה יוצא מן הכלל אחד ויחיד, יצור שלא הבחין בין נאצים ליהודים, שהכיר את צלם האנוש שבעבדים. הוא היה מחכה להם בשובם מהעבודה המפרכת, ומקבל את פניהם באהבה מופגנת. היה זה בובי, כלב הפקר שהופיע מאי שם, ושהה אתם במחנה עד שהשומרים הגרמנים גירשו אותו. הם לא יכלו להרשות לאסירים סדק קטן זה בסבלותם.

לוינס משער שהכלב הזה, שלא שמר על חוקי נירנברג אלא על האוניברסליות שבמוסר, היה אולי מצאצאי הכלבים שלא חרצו לשונם בצאת ישראל ממצרים. על כל פנים, הוא היה הקנטיאני האחרון בגרמניה. הכלב הזה, הקנטיאני האחרון, היה איש במקום שלא היו בו אנשים עוד.

רישום: עמנואל לוינס. הכלב בובי-הקנטיאני האחרון

ימי הולדת

20.9 שאולה אלמן

זוהרה טובול

21.9 שרון כרמי

22.9 בן ליפשיץ

שירה כהן חורי

24.9 קני וויטהם

ענבר סוויסה

לי-אור חייט

משולחן העורכת

שנה טובה עם כל החושים

שנראה מראה מרנינים

שנאנו וננינו אנחנו

שנעם מטעמי אנחנו

שנשמע צלילים של שווה

שנשמע מרי פריחה

שנמלא עם חיוך ושמחה

שנינו יצ ביצ בקולנו

שנהנו לנו שנה טובה!!

שבת שלום

